

עת"ם 28606-09-15
קבוע ליום 25.11.15

בבית משפט המחוזי בירושלים
בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים
בפני כבוד השופט ד' מינץ

1. רביב דרוקר
  2. חדשות 10 בע"מ
- ע"י ב"כ עוה"ד יונתן ברמן ו/או אורי אדלשטיין
מרח' הרכבת 58, מגדל אלקטרה סיטי, קומה 14
תל אביב 6777016
טל': 03-5602225; פקס': 03-5601755

העותרים

- נ ג ד -

1. הממונה על יישום חוק חופש המידע במשרד ראש הממשלה
  2. בנימין נתניהו, ראש הממשלה
- באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (אזרח)
רח' מח"ל 7, ת.ד. 49333 מעלות דפנה, ירושלים 97763
טל': 02-5419555, פקס': 02-5419582

המשיבים

תגובת המשיבים לעתירה

בהתאם להחלטת בית המשפט הנכבד, מתכבדים המשיבים להגיש תגובה לעתירה מטעמם.

כללי

1. עניינה של העתירה, החלטת המשיבה 1 (להלן – **הממונה**) אשר דחתה את בקשת העותרים לפי חוק חופש המידע, תשנ"ח-1998 (להלן – **החוק**) לקבל את תיעוד מועדי שיחות הטלפון שנערכו בין המשיב 2, ראש הממשלה, לבין מר שלדון אדלסון, בעליו של העיתון "ישראל היום", ובין ראש הממשלה לבין מר עמוס רגב, העורך הראשי של העיתון, בתקופה של 3 שנים עובר להגשת הבקשה (בעתירה הרחיבו העותרים את התקופה הרלבנטית, מיום 11.2.12 ואילך).
2. הממונה הסבירה בהחלטתה, כי מדובר במידע אודות שיחות פרטיות של ראש הממשלה עם ה"ה אדלסון ורגב, שהם חבריו האישיים, והשיחות עימם אינן נוגעות לעבודתו המיניסטריאלית. לפיכך, נדחתה הבקשה בהתאם לסעיף 9(א)(3) לחוק. נימוק נוסף שעמד ביסוד ההחלטה, הינו כי חלק מהמידע המבוקש הועבר לארכיון המדינה, ועל כן אין החוק חל עליו. המדינה לא תעמוד על נימוק זה במסגרת הדיון בעתירה דנן, כפי שיוסבר להלן.
3. המידע המבוקש בעתירה הינו פרטי שיחות טלפון. בראי חוק חופש המידע, שיחות טלפון הן סוג מידע מורכב ורגיש. לשיחה טלפונית אופי דינמי, והיא עשויה לערב נושאים שונים, המצריכים התייחסות שונה לפי חוק חופש המידע. יחד עם זאת, בעתירה זו מצטמצם ענייננו

להגנה על הפרטיות במסגרת החוק ועל כן לא נדון במכלול הסוגיות שעלולות להתעורר מבקשה לקבלת מידע שעניינה שיחות טלפון.

4. במקרה דנן, המידע המבוקש הינו מידע אודות שיחות פרטיות בין ראש הממשלה לחבריו האישיים. יחסי אדם עם חבריו הינו מידע החוסה תחת הגנת הפרטיות באופן מובהק. חוק חופש המידע קובע מפורשות בסעיף 9(א)(3) כי רשות ציבורית לא תמסור מידע החוסה תחת חוק הגנת הפרטיות בהתאם לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981.

5. **התפיסה הניצבת ביסודה של העתירה הינה, כי איש ציבור אינו זכאי להגנה על פרטיותו. המדינה תטען כי תפיסה זו אינה משקפת את הדין הקיים, ואף לא את הדין הרצוי.** אכן, אישי ציבור – והעותרים מותחים הגדרה זו יתר על המידה כשהם מחילים אותה אף על ה"ה אדלסון ורגב – חשופים מטבע הדברים לעין הציבור יותר מכל אדם רגיל. מכאן ועד הקביעה כי הם אינם זכאים להגנה על פרטיותם, רחוקה הדרך. דווקא בשל החשיפה לציבור הכרוכה במעמדו או בתפקידו, זקוק איש ציבור למרחב פרטי בו יוכל לנהל את ענייניו בשקט ובשלווה, הרחק מעיני התקשורת.

6. אשר על כן, לא נפל פגם בהחלטת הממונה, ודין העתירה להידחות.

רקע עובדתי

7. ביום 11.2.15 הגיש העותר 1 בקשה לפי החוק לקבלת פרטים אודות שיחות טלפון שקיים ראש הממשלה עם ה"ה שלדון אדלסון ועמוס רגב: תדירות הקשר, מספר השיחות, מועד השיחה - תאריך ושעה, ומשך השיחה.

8. ביום 11.6.15 נשלחה לעותר 1 החלטת הממונה בבקשה. הבקשה נדחתה בשני נימוקים: **הראשון**, כי המידע ביחס לתקופה שעד חודש מרץ 2014 הועבר לארכיון המדינה, ועל כן הוראות חוק חופש המידע אינן חלות על המידע; **השני**, מאחר שהמידע המתייחס לתקופה שלאחר חודש מרץ 2014 ועד סוף שנת 2014, אשר מצוי במשרד ראש הממשלה, הינו מידע אודות שיחות פרטיות של ראש הממשלה עם ה"ה אדלסון ורגב, שהם חבריו האישיים, והשיחות עימם אינן נוגעות לעבודתו המיניסטריאלית. לפיכך, נדחתה הבקשה בהתאם לסעיף 9(א)(3) לחוק.

כבר כעת יצוין, כי לצערנו נפלה טעות בנימוק הראשון בהחלטה. המידע ביחס לתקופה שעד חודש מרץ 2013 (ולא שנת 2014 כפי שנרשם בטעות, מדובר במועד סיום תקופת כהונתה של הממשלה ה-32), הועבר לממונה על הרשומות במשרד ראש הממשלה, לצורך הכנת החומר להפקדה בגנוך המדינה, אולם טרם הועבר בפועל לארכיון המדינה. שאלת תחולת החוק על מידע המצוי בתהליך הפקדה הינה שאלה מורכבת, שלטעמנו אין צורך להידרש לה במקרה דנא. **בנסיבות אלו, לא תעמוד המדינה על הנימוק הראשון בהחלטה, ובמסגרת תגובה זו נמקד את הדיון בנימוק השני בלבד.**

9. נגד החלטת הממונה הוגשה העתירה דנן.

המסגרת הנורמטיבית

10. סעיף 1 לחוק חופש המידע קובע כי לכל אזרח ישראלי או תושב הזכות לקבל מידע מרשות ציבורית בהתאם להוראות החוק. סעיף 12 לחוק מרחיב את תחולתו גם ביחס למבקש מידע שאינו אזרח או תושב ישראל, ביחס למידע בדבר זכויותיו בישראל.
11. יחד עם האמור, כמרבית הזכויות, גם הזכות למידע אינה זכות מוחלטת אלא יחסית, והחוק מסייגה, בין היתר נוכח ההגדרה הרחבה שניתנה למונח "מידע" בסעיף 2 לחוק. האיזון שמתווה החוק בין הזכות לחופש המידע ובין זכויות ואינטרסים אחרים בא לידי ביטוי בעיקר בסעיפים 8 עד 14 לחוק.
12. סעיף 14 לחוק מוציא מתחולתו את המידע שנאגר אצל גופים שונים, כגון מערך המודיעין של צה"ל.
13. סעיף 8 לחוק עוסק במצבים בהם רשאית הרשות לדחות בקשה לקבלת מידע מטעמים מינהליים-טכניים, כגון כאשר הטיפול בבקשה מצריך הקצאת משאבים בלתי סבירה.
14. סעיף 9(א) לחוק מונה מקרים בהם הרשות אינה רשאית למסור מידע (למשל, מידע שבגילוי יש חשש לפגיעה בביטחון המדינה או ביחסי החוץ שלה, או חשש לפגיעה בפרטיות). סעיף 9(ב) לחוק מונה מקרים בהם הרשות רשאית לסרב לבקשה לקבלת מידע (למשל, מידע אודות דיונים פנימיים של הרשות, מידע שאי-גילוי היה תנאי למסירתו לרשות ועוד).
- כך, סעיף 9(א)(3) לחוק קובע איסור על מסירת מידע שגילוי מהווה פגיעה בפרטיות כמשמעה בחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 (להלן – **חוק הגנת הפרטיות**), אלא אם כן הגילוי מותר על פי דין.
15. גם במקרה בו מבקשת הרשות לדחות בקשה לקבלת מידע, בהסתמך על סעיף 8 או סעיף 9 לחוק, נדרשת היא לערוך איזון בהתאם לסעיף 10 לחוק. סעיף זה מבהיר כי על רשות הדנה בבקשה למסירת מידע לפי החוק לשקול, בין היתר, את עניינו של המבקש במידע ואת העניין הציבורי שבגילוי המידע. סעיף 11 לחוק מוסיף וקובע כי אף מידע שהרשות רשאית או חייבת שלא למסרו, יש לגלותו אם ניתן לעשות כן תוך השמטת פרטים, התניית תנאים בדבר השימוש במידע וכיו"ב.
16. עוד קובע החוק הסדרים להגנה על זכויותיו של צד שלישי, שמסירת המידע המבוקש עשויה לפגוע בו. הרשות נדרשת להודיע לצד השלישי על כוונתה למסור את המידע ולאפשר לו להביע את התנגדותו לכך עוד בטרם תמסור את המידע בפועל. אם החליטה הרשות לדחות את התנגדותו של הצד השלישי, עליה לעכב את מסירת המידע עד חלוף התקופה להגשת עתירה או עד שהוחלט לדחותה, לפי העניין.
17. בסעיף 17(ד) לחוק נקבעה נוסחת איזון, לפיה רשאי בית המשפט הון בעתירה על החלטת רשות לפי החוק להורות על גילוי מידע מהסוג הנזכר בסעיף 9 לחוק, אם לדעתו העניין הציבורי בגילוי המידע עדיף וגובר על הטעם לדחיית הבקשה.

18. בסעיף 20 לחוק נקבעה הוראה בדבר שמירת דינים, לפיה אין בהוראות החוק כדי לגרוע מתוקפו של חיקוק המחייב, המתיר, האוסר או המסדיר באופן אחר גילוי או מסירה של מידע שבידי רשות ציבורית.

עמדת המשיבים

המידע המבוקש הינו מידע פרטי שאין למסרו לפי החוק

19. המידע המבוקש בעתירה הינו פרטים אודות שיחות טלפון שקיים ראש הממשלה עם חבריו האישיים ה"ה שלדון אדלסון ועמוס רגב: תדירות הקשר, מספר השיחות, מועד השיחה - תאריך ושעה, ומשך השיחה.

20. ככלל, שיחותיו של ראש הממשלה, הן שיחות שעניינן עבודתו המיניסטריאלית והן שיחותיו הפרטיות, לרבות שיחותיו עם חבריו ובני משפחתו, הן שיחות מתוך המשרד והן מחוצה לו, לרבות ברכבו ובביתו, נערכות באמצעות מזכירותיו (והדבר מותר לכתחילה, ככל שר הזכאי לסיוע מינהלי מעובדי לשכתו). הגם שלא קיימת חובה בדין לעשות זאת, המזכירות מתעדות כל שיחה במסמך Word יומי, בו מתועדים נמען השיחה, מי יזם את השיחה, שעת השיחה והאם השיחה בוצעה מהבית/מהמשרד. משך השיחה אינו מתועד. בסוף כל יום מודפס המסמך ונשמר בלשכת רה"מ, בהיותו מסווג. יודגש, כי אין כל תיעוד לתוכן השיחה או לסיווגה כפרטית/מיניסטריאלית, מסווגת ביטחונית/לא מסווגת ביטחונית. עוד יובהר, כי התיעוד במסמך אינו מדויק בהכרח ואף יתכן כי שיחות יערכו שלא באמצעות המזכירות ולפיכך לא יתועדו.

21. כאמור בהחלטת הממונה, נמסר על ידי הגורמים הרלוונטיים כי ה"ה אדלסון ורגב הם חברים אישיים של ראש הממשלה ושיחותיו עימם הן שיחות פרטיות שאינן קשורות לעבודתו המיניסטריאלית של ראש הממשלה.

22. הנתונים אודות שיחות אלו הם מידע פרטי, שעל פי חוק חופש המידע רשות ציבורית לא תמסור מידע אודותן, כפי שיפורט להלן.

23. סעיף 9(א)(3) לחוק קובע כדלקמן:

"רשות ציבורית לא תמסור מידע שהוא אחד מאלה:

(...)

מידע שגילוי מהווה פגיעה בפרטיות, כמשמעותה בחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 (להלן – חוק הגנת הפרטיות), אלא אם כן הגילוי מותר על פי דין;

24. חוק הגנת הפרטיות קובע כי פגיעה בפרטיות היא, בין היתר, שימוש בדיעה על ענייניו הפרטיים של אדם או מסירתה לאחר, שלא למטרה שלשמה נמסרה (סעיף 9(2) לחוק).

סעיף 23א ו-23 לחוק קובעים איסור על גוף ציבורי למסור מידע, לרבות ידיעות על ענייני הפרטיים של אדם אף אם אין מוגדרות כמידע, שלא פורסם ברבים על פי סמכות כדין או שלא ניתנה הסכמת האדם אליו מתייחס המידע למוסרו. מידע מוגדר כנתונים על אישיותו של אדם, מעמדו האישי, צנעת אישיותו, מצב בריאותו, מצבו הכלכלי, הכשרתו המקצועית, דעותיו ואמונתו (ראה סעיף 7 לחוק).

25. הפסיקה עמדה על חשיבותה של הזכות לפרטיות, אשר "מצויה בליבתו של מושג החירות, ניתן אף לומר כי היא תמציתו", ובמוקדה ניצבות האוטונומיה של הפרט וההכרה באינדיבידואל. זכות זו, שעוגנה בסעיף 7 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו וזכתה בכך למעמד חוקתי, אף נגזרת של הזכות לכבוד, מאפשרת לאדם "לקבוע את קווי דמותו, ולעצב את יחסיו עם סביבתו כמו-גם את הגדרתו העצמית... היא ציר מרכזי המגדיר את יחסי הפרט אל מול החברה במשטר הדמוקרטי" (ראה ע"מ 9341/05 - התנועה לחופש המידע נ' רשות החברות הממשלתיות ואח' (פורסם בנבו, מיום 15.9.09, בפסקה 19 לפסק הדין. להלן – עניין התנועה לחופש המידע).

26. יחד עם זאת, הגדרת המונח פרטיות הינו עניין מורכב, שהיקפו לא נקבע במפורש [עניין התנועה לחופש המידע, בפסקה 20 לפסק הדין; ע"א 4963/07 ידיעות אחרונות בע"מ נ' עו"ד פלוני (פורסם בנבו, מיום 27.2.08)]. עם זאת, לאור מעמדה החוקתי של הזכות יש לפרשה מתוך מבט רחב, ומתוך גישה מהותית ולא "טכנית" או "פדנטית" (עניין התנועה לחופש המידע, שם).

27. בע"א 439/88 רשם מאגרי המידע נ' ונטורה, פ"ד מח(3) 808 (1994) (להלן – עניין ונטורה) נדונה משמעות המונח "ענייני הפרטיים של אדם". השופט בך הגדיר מונח זה כמתייחס ל"כל מידע הקשור לחייו הפרטיים של אותו אדם, לרבות שמו, כתובתו, מספר הטלפון שלו, מקום עבודתו, זהות חבריו, יחסיו עם אשתו ויתר חברי משפחתו וכדומה". לעומת זאת, השופט שטרסברג-כהן סברה כי אין ליצור רשימה כוללת של עניינים שיש לראות בהם "ענייני הפרטיים של אדם", אלא יש לבחון כל עניין על-פי ההקשר בו הוא מופיע. בעניין התנועה לחופש המידע נקבע כי ככלל, הפרטים שמנה השופט בך בעניין ונטורה אכן מהווים עניין מענייני הפרטיים של אדם, אולם ההחלטה האם מדובר ב"ענייני הפרטיים של אדם", לפי חוק הגנת הפרטיות תיבחן בכל מקרה בהתאם לנסיבותיו ולהקשרו (פסקה 23 לפסק הדין).

28. לעמדת המדינה, המידע המבוקש אודות פרטי שיחות הטלפון שקיים ראש הממשלה עם חבריו, הוא מידע החושף את יחסיו של ראש הממשלה עם חבריו האישיים. כך, באמצעות מידע זה ניתן להתחקות אחר טיב הקשר של ראש הממשלה עימם, ואף לעמוד, במידת מה, על תוכן של השיחות (באמצעות הצלבה של פרטים נוספים, הידועים לציבור, כגון אירועים שהתקיימו בסמוך למועד השיחה).

29. אשר למידת רגישותם של הנתונים המבוקשים – בכל הנוגע לשיחות פרטיות – נבקש להקיש מהסדר שאין לו תחולה בעניינינו אולם מעיד לטעמים של המשיבים על עוצמת הפגיעה בפרטיות שעשויה להיות הכרוכה במסירת נתונים מסוג זה. חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות

אכיפה – נתוני תקשורת), תשס"ח-2007 (להלן – **חוק נתוני תקשורת**) מסדיר את סמכויותיהן של רשויות חקירה לקבל לרשותן נתוני תקשורת מבעלי רישיונות בזק, ובכלל זה נתונים אודות "מועד השידור או הקבלה של מסר הבזק" וכן "נתונים מזהים של המנוי שהוא מקור מסר הבזק או יעדו" (ר' הגדרת "נתוני תעבורה" והגדרת "נתוני תקשורת" בסעיף 1 לחוק). כלומר, בכל הנוגע לשיחות טלפון, מסדיר החוק את קבלתם מתברות התקשורת, בין היתר, של נתונים אודות יוזם השיחה ומקבלה ומועד קיום השיחה.

אשר להסדרים אותם קובע חוק נתוני תקשורת, נציין בתמצית כי קבלת נתונים כאמור מותנית בצו שיפוטי או בקבלת היתר מנהלי במקרים דחופים. בית המשפט רשאי ליתן צו כאמור אם שוכנע כי הדבר נדרש "ובלבד שאין בקבלת נתוני התקשורת כאמור כדי לפגוע, במידה העולה על הנדרש, בפרטיותו של אדם" (סעיף 3(א) לחוק).

אף בפסק דינו של בית המשפט העליון בעתירות שהוגשו נגד חוקתיות החוק (בג"ץ 3809/08 **האגודה לזכויות האזרח בישראל נ' משטרת ישראל** (ניתן ביום 28.5.12)), יצא בית המשפט מנקודת הנחה לפיה ההסדר הקבוע בו פוגע בזכות החוקתית לפרטיות.

כאמור לעיל, חוק נתוני תקשורת כמובן אינו חל בענייננו, והוא מסדיר את מסירתם של נתונים מסוגים שונים, ובכלל זה נתונים מהסוג המבוקש בענייננו, בהקשר שונה לחלוטין. יחד עם זאת, לטעמם של המשיבים, יש בהסדרים הקבועים בחוק ובפסיקת בית המשפט לגביו, כדי ללמד על רגישותם של נתונים מסוג זה ועל הפגיעה בפרטיות הכרוכה במסירתם.

30. הנה כי כן, אף מן האמור לעיל עולה כי מסירת נתונים אודות שיחות שקיים אדם עם חבריו יש בה כדי לחשוף מידע נוסף אודותיו ואודות יחסיים בינו לבינם. יחסי אדם עם חבריו נופלים לגדר ענייניו הפרטיים של אדם. אם זהות חבריו של אדם הוכרה בפסיקה כעניין פרטי, קל וחומר שכך הוא הדין לגבי יחסיו עם חבריו.

31. לטענת העותרים, ראש הממשלה וה"ה אדלסון ורגב הינם אישי ציבור, ועל כן "אין כל מקום לטענה של פגיעה בפרטיות ביחס למידע בדבר יחסי הגומלין ביניהם" (סעיף 42 לכתב העתירה). בכל הכבוד, ה"ה אדלסון ורגב אינם אישי ציבור, גם אם הם בעליו או עורכו (בהתאמה) של עיתון.

בניגוד לטענת העותרים, לא נקבעה הלכה בפסיקה לפיה עיתון הינו גוף דו מהותי. העותרים מפנים בהקשר זה למאמר של הנשיא (בדימוס) ברק. מאמר זה אוזכר בדנ"א 2121/12 **פלוני נ' אילנה דיין** (פורסם בנבו, מיום 18.9.14), בפסקה 59 לפסק הדין **כהצעה בלבד** לסיווג העיתונות כגוף דו-מהותי, והדבר לא נקבע להלכה. על כל פנים, אפילו אם היה עיתון גוף דו-מהותי, אין הדבר הופך את בעליו או עורכו הראשי מינה וביה לאישי ציבור, ממש כשם שאנשי חברה קדישא (שהוכרה בפסיקה כגוף דו מהותי) אינם אישי ציבור.

על כן, עמדת המשיבים הינה כי לה"ה אדלסון ורגב עומדת הגנת הפרטיות כמשמעה בחוק הגנת הפרטיות, ואין למסור את המידע הנוגע אליהם. יוטעם, כי ככל שבית המשפט לא יקבל את עמדת המשיבים, ויסבור כי יש מקום להורות על מסירת המידע, הרי שעל פי סעיף 13

לחוק חופש המידע יש לקבל את עמדת ה"ה אדלסון ורגב קודם מסירת המידע, ולאפשר להם להתנגד למסירתו ולהביא את עמדתם בפני בית המשפט.

32. ראש הממשלה הוא אכן איש ציבור. יחד עם זאת, ראש הממשלה הוא אדם, הזכאי לפרטיות ככל אדם אחר. אמנם, עובדת היותו איש ציבור מחייבת אותו לחשיפה גדולה יותר מאדם אחר. אולם גם לחשיפה זו יש גבולות. דווקא בשל החשיפה המוגברת לה נתון ראש הממשלה מתוקף תפקידו, יש להותיר לו "מרווח נשימה" בדל"ת אמותיו. מרחב פרטי, בו יוכל להתנהל בשלווה, מחוץ לעיני התקשורת.

33. דברים אלו זוכים לתמיכה בפסיקת בג"ץ. בבג"ץ 2481/93 יוסף דיין נ' ניצב יהודה וילק, **מפקד מחוז ירושלים**, פ"ד מח(2) 456 דן בג"ץ בעתירת אדם שביקש לקיים אסיפה מול ביתו של הרב עובדיה יוסף ז"ל, במחאה על המשך ישיבת מפלגת ש"ס בממשלה, והמשטרה דחתה את בקשתו. בדחותו את העתירה, קבע בית המשפט (כב' המשנה לנשיא ברק) את הדברים הבאים, שיפים בשינויים המתבקשים גם לענייננו:

"כל אדם זכאי לפרטיות" (סעיף 7א) לחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו). **איש הציבור זכאי אף הוא לפרטיות.** היותו של אדם איש ציבור אינה צריכה לשלול ממנו את הזכות להיות בדל"ת אמות ביתו, עם עצמו ועם משפחתו. **דווקא בשל החשיפה לציבור הכרוכה במעמדו או בתפקידו, הוא זקוק לשקט ולשלווה בביתו, והפרטיות נועדה להעניק לו את אלה בסיומו של יום. אכן, זכותם של אישי הציבור היא "לשמור לפחות חלק מחייהם מחוץ לאמצעי התקשורת"** (גביזון, "איסור פרסום הפוגע בפרטיות" זכויות אזרח בישראל (האגודה לזכויות האזרח, בעריכת ר' גביזון, תשמ"ב 177, 200). " (פסקה 26 לפסק דינו של השופט ברק, ההדגשות הוספו).

34. כב' השופט לזין הסכים לפסק הדין, והוסיף את הדברים הבאים:

"לדידי הזכות לפרטיות היא רבת ערך דווקא בחברה פתוחה הנוטה יותר ויותר להתערב בענייני אזרחיה, בין באמצעות מוסדות השלטון ובין באמצעות התקשורת הנישאת על כנפי עקרון זכות הציבור לדעת... במקרה שלפנינו יש לערוך את משוואת האיזון בין זכות ההפגנה ובין הזכות לפרטיות, וכוחם של הדברים דלעיל יפה ביתר שאת כשהמדובר באיש ציבור; הרי מעשיו של איש הציבור בפעילותו הציבורית, וגם במרב המיגזרים של פעילותו הפרטית הגלויה, חשופים הם לעין כול, וכך גם ראוי הוא בחברה פתוחה ודמוקרטית; ואין ספק בדבר שאדם הנוטל עליו תפקיד ציבורי חושף עצמו במידה רבה לעיני הפקוחה של הציבור. יש רק מקום אחד שאליו יכול הוא להימלט מעמל יומו בתום פעילותו

**הציבורית המפרכת, אל חיק משפחתו, מוגן בפרק זמן קצר מן
הלחצים החיצוניים הקשים הפועלים עליו למען החלף כוח
לקראת יום המחרת, וזהו ביתו הפרטי. על בית זה יש להגן ככל
שניתן לעשות כן לפי הדין.** " (פסקה 3 לפסק דינו של השופט לוי).

35. כעולה מפסק הדין, ההבחנה המרכזית עליה הוא מבוסס היא בין פעילותו הפרטית של איש הציבור לבין פעילותו הציבורית, כאשר מטבע הדברים, היקף ההגנה לה הוא זכאי בפעילותו הפרטית רחב יותר מזו לה הוא זכאי בפעילותו הציבורית (ר' פסקה 30 לפסק הדין). בהתאם לכך ובהתאם לעקרונות שהותוו בפסיקה, את המונח "ביתו של איש ציבור" הנוכח בפסק הדין אין לפרש באופן דווקני, אלא כדל"ת אמותיו, במסגרת פעילותו הפרטית.

36. אם כן, מסירת המידע המבוקש עולה כדי פגיעה בפרטיותו של ראש הממשלה. על פי נוסחת האיזון שנקבעה בסעיף 9(א)(3) לחוק חופש המידע, באיזון בין הזכות לקבלת מידע ובין הזכות לפרטיות, בחר המחוקק להעניק את הבכורה לזכות לפרטיות (ע"מ 2820/13 רז רוזנברג נ' רשות האכיפה והגבייה (פורסם בנבו, מיום 11.6.14). העובדה כי הפעילות הפרטית מבוצעת במשרדי הרשות הציבורית אינה מפקיעה מהפעילות את אופייה הפרטי.

התייחסות לטענות נוספות של העותרים בהקשר זה

37. לטענת העותרים, קיומן של שיחות טלפוניות תוך מודעות לתיעוד השיחה על ידי רשויות המדינה משמיע ויתור על טענה בדבר פגיעה בפרטיות והסכמה מכללא להחזקה של המידע על ידי הרשות המינהלית, על כל המשמעויות הנלוות לכך, לרבות החובה למסור את המידע בהתאם לחוק חופש המידע (סעיף 40 לכתב העתירה).

לכך נשיב בשניים: ראשית, מדובר בטענה מעגלית, שכן היא מסתמכת על הסכמת אדם למסירת מידע ע"י הרשות הציבורית בהתאם לחוק, על כלל הסייגים המנויים בו למסירת המידע, ובראשם הסייג בדבר היות המידע פרטי בהתאם לחוק הגנת הפרטיות. קביעה לפיה כל מסירה של מידע פרטי לרשות ציבורית משמיעה מינה וביה ויתור על הגנת הפרטיות בשל היות הרשות כפופה לחוק חופש המידע, מרוקנת מתוכן את הסייג הקבוע בסעיף 9(א)(3) לחוק.

שנית, ולצד האמור, בנסיבות המקרה דנן אין לראות בתיעוד השיחות משום הסכמה מכללא לפרסום המידע. כפי שהובהר לעיל, מדובר בתיעוד שאינו מהווה חובה על פי דין, והנערך לכלל שיחותיו של ראש הממשלה, כולל שיחותיו הפרטיות ביותר, ללא אבחנה. בנסיבות אלה, לא ניתן להסיק מתיעוד השיחות הסכמה גורפת לפרסום פרטי כלל השיחות שקיים ראש הממשלה. קבלת עמדת העותרים משמעה ויתור כמעט מוחלט על פרטיותו של ראש הממשלה, לרבות ביחס לצנעת אישיותו, מצב בריאותו וכיו"ב. לעמדה זו אין עיגון בפסיקה, כאמור לעיל.

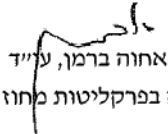
38. בהתאם למצוות המחוקק והפסיקה, המשיבים בחנו את האינטרס הציבורי העומד בבסיס בקשת העותרים. לטענת העותרים, האינטרס הציבורי במסירת המידע הינו התרומה של המידע לדיון הציבורי בעניין הקשר בין ראש הממשלה לעיתון ישראל היום – בכל הכבוד, לא ראינו שהיכולת לקיים דיון ציבורי בסוגיה זו נפגעה כהוא זה כתוצאה מכך שהמידע לא היה חשוף לציבור עד כה. העותרים מודים בקיומו של דיון ציבורי בעניין, והם עצמם מצרפים

לעתירה תמליל ארוך של תחקיר עיתונאי שערך העותר 1 בנושא (נספח ע/5 לכתב העתירה), בו "הדברים תוארו בהרחבה" (סעיף 14 לעתירה). עולה איפוא, כי בנסיבות העניין הקונקרטי משקל הזכות לפרטיות רב, ולא ידחה מפני האינטרס הציבורי שהציגו העותרים.

39. נוכח האמור, בדין נדחתה בקשת העותרים לקבלת המידע, והחלטת הממונה אינה מקימה עילה להתערבותו של בית המשפט הנכבד.

אשר על כן, יתבקש בית המשפט הנכבד לדחות את העתירה ולחייב את העותרים בהוצאות המשיבים, ושכ"ט עו"ד.

אחיה ברמן, עו"ד

סגנית בכירה בפרקליטות מחוז ירושלים (אזרחי)

היום: ז' כסלו, תשע"ו

19 נובמבר, 2015

תצהיר

אני הח"מ, לינור אופיר, מס' זהות 040170185, לאחר שהוזהרתי כי עלי לומר את האמת כולה ואת האמת בלבד, וכי אם לא אעשה כן אחיה צפויה לעונשים הקבועים בחוק, מצהירה בזה לאמור:

1. הנני משמשת כעוזרת לראש לשכת ראש הממשלה במשרד ראש הממשלה.
2. תצהירי זה ניתן לתמיכה בתגובה מטעם המשיבים בעת"ס 28606-09-15 רביב דרוקר ואח' נ' הממונה על יישום חוק חופש המידע במשרד ראש הממשלה ואח'.
3. האמור בסעיף 20 לכתב התגובה נכון וידוע לי מידיעתי האישית.
4. אני מצהירה כי השם דלעיל הוא שמי, החתימה דלמטה היא חתימתי, וכי תוכן תצהירי זה אמת.

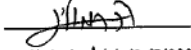

לינור אופיר
נותנת התצהיר

אישור

אני הח"מ שירלי הרמולין, עו"ד, מאשרת בזה כי ביום 19/11/2015 הופיעה בפני גב' לינור אופיר, המוכרת לי אישית, ולאחר שהוזהרתי כי עליה לומר את האמת כולה ואת האמת בלבד, וכי תהיה צפויה לעונשים הקבועים בחוק אם לא תעשה כן, אישרה נכונות הצהרתה דלעיל וחתימה עליה בפני.

שירלי הרמולין, עו"ד

מ. ר. 53492

חתימת מקבלת/ת התצהיר